

enkelt Tilfælde væsentlig maa overlades til Domstolens skønssomme Overveielse af alle de Forhold, som i den Henseende rettelig bør tages i Betragtning, for at der ikke skulde mangle Lovhjemmel for at straffe Embedsmisbrug eller Embedsforseelser, der ikke kunne henføres under de særligt omhandlede, idet det efter Forholdets Beskaffenhed neppe lader sig gjøre i detaillerede Bestemmelser udtømmende at fremstille alle de Former, hvorunder Embedspligten kan krænkes eller Embedsmyndigheden misbruges.

Som oftere erindret er det den almindelige Forudsætning ved de ovenfor omhandlede Embedsforbrydelser, forsaavidt ikke Andet, som i §§ 125 og 127, særligt bestemmes, at Embedsmanden forsætlig eller med Bevidsthed har krænket sin Embedspligt. Hertil slutter sig nu Udkastets § 140, der i Almindelighed aabner Afgang til at straffe Forsømmelse eller Skjodesløshed i Embedsforelse med Bøder eller under skærpende Omstændigheder med Embedsfortabelse, forsaavidt ikke særskilte Lovbestemmelser maatte indeholde nærmere og andre Regler i saa Henseende, hvilket navnlig vil være Tilfældet i mange administrative Forhold. Ligesom man imidlertid ikke med den norske Straffelovs Kap. 24 § 28 har villet foreskrive Straf for „Uforstand“ i Embedsforelsen — al den Stund saadan dog ikke kan tilregnes Embedsmanden selv —, saaledes synes det ogsaa, at der, saa vist som det kan fordras af Embedsmanden, at han skal gjøre sig Flid og vise Paapassenhed og Opmærksomhed for at røgte sit Embede saa godt som muligt, paa den anden Side maa tages et billigt Hensyn til, at det overhovedet er hans Pligt at tage Beslutning og at handle i mange Tilfælde, hvor Tvivl kan være naturlig, og hvor han vel kunde ønske at have Tid og Leilighed til nærmere Overveielse. At straffe enhver Feil eller Mangel paa Konduite eller Skjønssomhed fra Embedsmandens Side vilde derfor være ligesaa ubilligt som det vilde kunne virke stabeligt, forsaavidt som det let kunde lamme hans Mod og Handlelyst. Kun naar der udvises en grov Forsømmelse eller grov Skjodesløshed — der forøvrigt kan være baade af negativ og af positiv Art —, eller naar han gjenta-

gende, trods Advarsler og Paamindelser, gjør sig skyldig i Forsømmelse eller Uagtsomhed, bør der reises offentlig Sag imod ham til Strafs Videlse, og i Overensstemmelse hermed er Udkastets § 140 affattet.

Slutningsbestemmelsen i Udkastets 14de Kapitel, § 141, gjør de foregaaende Ser om Embedsforbrydelser anvendelige paa lignende Forseelser begaaede af Bestillingsmænd, hvortil naturligviis ogsaa de af Kommunerne m. v. ansatte offentlige Functionairer maa henføres. Med Hensyn til de strengere Fordringer, der kunne og bør stilles til egentlige Embedsmænd, som i Reglen tør ansees for at være mere oplyste og derhos ere mere betroede, i mere ansætte og bedre afslagne Stillinger, bør Straffen for Bestillingsmænd dog i det Hele fastsættes med større Mildhed og efter Omstændighederne endog kunne nedsættes. Navnlig har man meent, at Straf af Fængsel eller endog Bøder i flere Tilfælde maatte kunne anvendes paa Bestillingsmænd for Forseelser, som vilde gjøre det utilstedeligt at lade en Embedsmand forblive i Embedet. At det, som bestemmes angaaende Forbrydelser begaaede af fast ansatte Embedsmænd, ogsaa maa gjælde med Hensyn til konstituerede eller midlertidig fungerende Embedsmænd, behøver neppe at udvilles; da det imidlertid ofte vil være Tilfældet, at disse ikke længer ere i Embede, naar Straffedommen over dem skal sælbes, maa der for deres Vedkommende have en Straf, der kan træde istedetfor Embedsfortabelse, hvor denne er foreskrevet, og man har i § 141 2det Stykke istedetfor sat Bøder eller Fængsel. Kommissionens Opmærksomhed har isørigt været henledt paa, om der ikke mulig turde være Anledning til ogsaa i Straffeloven at optage Bestemmelser om Straf for dem, der uden at være Embeds- eller Bestillingsmænd vise Forsømmelse med de dem særligt paalagte Pligter i offentlige Anliggender, navnlig ved Valg til de forskjellige Repræsentationer, see L. 16 Juni 1849 § 78, jfr. L. 10 December 1852 § 7, og L. 4 Decbr. 1863 § 22. Man har imidlertid været enig om, at saadanne Bestemmelser turde være altfor singulære til at optages i den almindelige Straffelov.